12/02/2021

Ημέρα της Ερυθράς Χειρός: Το σύγχρονο παιδομάζωμα

/ Επικαιρότητα

Η Ημέρα της Ερυθράς Χειρός τιμάται κάθε χρόνο στις 12 Φεβρουαρίου με σκοπό να θυμίσει, και να ευαισθητοποιήσει τους πολίτες του κόσμου για τα παιδιά που στρατεύονται παρά τη θέλησή τους σε πολέμους και ένοπλες συγκρούσεις. Πρόκειται για τη χειρότερη μορφή παιδικής κακοποίησης. Το σύγχρονο αυτό παιδομάζωμα έχει συχνά ως στόχο παιδιά Χριστιανικών Οικογενειών, τα οποία πέφτουν θύματα απαγωγής σε τρυφερή ηλικία.

Παραδείγματα εκτεταμένης χρησιμοποίησης παιδιών ως στρατιωτών παρατηρούνται κυρίως σε χώρες της Αφρικής (Κονγκό, Ρουάντα,Ουγκάντα, Σουδάν, Ακτή Ελεφαντοστού), αλλά και στις Φιλιππίνες, τη Μυανμάρ (Βιρμανία) και την Κολομβία. Υπολογίζεται ότι ο αριθμός τους ανέρχεται σε περίπου 300.000, το ένα τρίτο των οποίων είναι κορίτσια.

Η Ημέρα της Ερυθράς Χειρός καθιερώθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2002, όταν τέθηκε σε ισχύ η Συνθήκη του ΟΗΕ για τα δικαιώματα των Παιδιών στις Ενοπλες Συγκρούσεις. Η Ελλάδα επικύρωσε τη συνθήκη στις 22 Οκτωβρίου 2003.

Ο «Συνασπισμός για τη μη χρησιμοποίηση Παιδιών ως Στρατιωτών», που εδρεύει στο Λονδίνο και έχει την πρωτοβουλία των εκδηλώσεων, περιλαμβάνει στους κόλπους του οργανώσεις, όπως η Διεθνής Αμνηστία και το Παρατηρητήριο των

Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Human Right Watch) και συνεργάζεται με τη UNICEF, τον Διεθνή Ερυθρό Σταυρό και τη Διεθνή Οργάνωση Εργασίας.
Έντονο είναι το φαινόμενο παιδιών, κυρίως χριστιανικών οικογενειών, που πέφτουν θύματα απαγωγής και εν συνεχεία χρησιμοποιούνται ως βομβιστές αυτοκτονίας, καθώς μπορούν να εισρεύσουν σε πλήθος ανθρώπων χωρπίς να κινήσουν υποψίες.
Πολλά από αυτά συγκεντρώνονται από πολύ μικρές ηλικίες σε στρατόπεδα και μετατρέπονται σε ακραίοι φανατικοί μαχητές.

Την περασμένη Τετάρτη ο επικεφαλής Γραφείου Καταπολέμησης της Τρομοκρατίας του ΟΗΕ Βλαντιμίρ Βορόνκοφ, μιλώντας στο Συμβούλιο Ασφαλείας υπογράμμισε ότι η απειλή για την παγκόσμια ειρήνη και ασφάλεια που θέτουν οι τρομοκράτες μαχητές του ISIS «αυξάνεται ξανά», εν μέσω πανδημίας.
Ο κ. Βορόνκοφ έκανε ιδιαίτερη αναφορά στη δύσκολη κατάσταση στην οποία βρίσκονται γυναίκες και παιδιά, τα οποία αποτελούν εύκολη λεία στα οράματα των μαχητών του Ισλαμικού Στρατού.

«Σχεδόν δύο χρόνια μετά την εδαφική ήττα του ISIS, περίπου 27.500 παιδιά ζουν σε στρατόπεδα στη βορειοανατολική Συρία, συμπεριλαμβανομένων περίπου 8.000 παιδιών από περίπου 60 χώρες εκτός του Ιράκ», είπε, προσθέτοντας ότι το 90% είναι κάτω από 12 ετών.

Ανησυχητική είναι η κατάσταση και στη Νιγηρία. Εκεί η τρομοκρατική οργάνωση Μπόκο Χαράμ, που στόχο έχει να εξαλείψει κάθε χριστιανικό στοιχείο από τις

περιοχές που ελέγχει στρατολογεί μικρά παιδιά.
Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε προσφάτως στη δημοσιότητα ο Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών από το 2009, περίπου 8.000 παιδιά έχουν απαχθεί από την Boko Haram. Και σύμφωνα με μια έκθεση της UNICEF, τουλάχιστον 117 από αυτά τα παιδιά έχουν χρησιμοποιηθεί ως βομβιστές αυτοκτονίας από το 2017 – και πάνω από το 80% από αυτά είναι κορίτσια.

Οι μαρτυρίες που περιλαμβάνονται στις εκθέσεις είναι συγκλονιστικές: Οι Χριστιανικές κοινότητες στη Νιγηρία ζουν κάτω από ένα καθεστώς τρόμου. Εξτρεμιστές εισβάλλουν στα σπίτια τους, καίνε τα χωριά τους, βιάζουν τις γυναίκες και τα μικρά κορίτσια, βασανίζουν, δολοφονούν και καταστρέφουν εκκλησίες.

Σύμφωνα με προηγούμενη έρευνα του Κέντρου Καταπολέμησης της Τρομοκρατίας από το Πανεπιστήμιο του Yale από τους 134 βομβιστές αυτοκτονίας, των οποίων η ηλικία έχει ταυτοποιηθεί, το 60% ήταν έφηβοι και παιδιά. Ο νεότερος τρομοκράτης που έχει μέχρι σήμερα εντοπιστεί ήταν μόλις 7 ετών. Η Boko Haram χρησιμοποίησε τέσσερις φορές περισσότερα κορίτσια από αγόρια. Η Ellen Chapin, ερευνήτρια στο Yale δήλωσε στο CNN πως η οργάνωση έχει στρατολογήσει 42 έφηβα κορίτσια και 23 μικρά κορίτσια (12 ετών και κάτω), σε σύγκριση με 11 εφήβους και 5 μικρά αγόρια.

«Ας είμαστε σαφείς: τα παιδιά αυτά είναι τα θύματα και όχι οι δράστες», λέει ο Manuel Fonten, περιφερειακός διευθυντής της Unicef για τη δυτική και τη κεντρική Αφρική. «Η παραπλάνηση των παιδιών και ο εξαναγκασμός τους να διαπράξουν θανάσιμες πράξεις είναι μία από τις πιο φρικτές πλευρές της βίας στη Νιγηρία και στις γειτονικές χώρες», προσθέτει. Επιπλέον, τα παιδιά που γεννήθηκαν από αναγκαστικούς γάμους ή ως συνέπεια της σεξουαλικής βίας «αντιμετωπίζουν επίσης τον στιγματισμό και τις διακρίσεις» στα χωριά τους και στους καταυλισμούς των εκτοπισμένων.